

ליהי: עשיתי סרט על קבלת הדואליות של החיים, קבלת הדברים והמחיר שאתה משלם עבורם. העצב והשימחה ביחד. לדעת את הפחד ולדעת לחיות איתו. גיבורת הסרט אומרת: הבלתי ידוע מפחיד אותי. אני מבינה שדרך הדרך הוא מוכרח להביא אותי לשינוי, אבל אין די בהבנה, אלא אם היא תחילתה של דרך חדשה, השינוי מפחיד. הסרט הזה הוא על לקום בבוקר או לא לקום בבוקר. אנשים שראו את הסרט שאלו למה לא הכנסתי קצת רגעים יפים, קצת ציפורים ושמיים כחולים, ובכן, זהו סרט על כאב, על עצבים חשופים, על תהליך קשה של התמודדות והכרה. בור דאי שלגיבורה יש רגעים יפים עם בתה, ואולי עם גברים, אבל הסרט לא עסק ברגעים היפים. הסרט עסק ברגעים הקשים. מדברים איתי על פמיניזם. אבל המסר שלי בסרט מופנה לאותה מחצית אוכי לוסיה רדומה. צריך לקחת אחריות, גברים עדיין לוקחים יותר אחריות בחברה שלנו, והגברים צריכות להתעורר ולקחת אחריות כאדם. קיימות שתי ברירות: או להינתק, לברוח מהחיים ולהפוך קורבן שלהם, או לקחת בהם חלק. זהו דור הטלוויזיה והאטום, אולם אפשר למצוא בו את הצדק ואת היופי שההורים שלנו חיפשו, אולי בדרכים אחרות, ולהילחם על כל רסיסי החיים.

וכעת אני מגדלת את הבת שלי מאחורי רב-בריח. חינוכו אותי שצריך לתת מים למי שמבקש, ושצריך לעזור לנזקקים לתצות כביש. ומה אני אומרת למאיה בתי? שתבדוק קודם אם האיש לא מאני יאק, שתיזהר מאנשים זרים. נכון, צריך להגיד את האמת, שיש כ

רת תהליך של התמודדות עם עצמי מה ועם בעיותיה. בפעם הראשונה בחייה היא מנסה לפתור את הבעיות שלה בכוחות עצמה. **ליהי:** אנחנו חיים בעידן של בדידות, ניכור, חוסר מנהיגים. זו הי תמצית של האדם המודרני — הוא ניצב לבדו מול עצמו. אנחנו

חות חד-הוריות, למה אנשים אומרים שאין דבר כזה מישפחה חד-הורית. **ליהי:** אנשים פוסדים מתופעות חריגות. החברה רגילה לנורמות של אבא-אמא-ילדים. כל דבר שונה מערער את הביטחון של החברה.

(המשך מעמוד 43)
כי אני יכולה לעבוד רק דרך עצמי. אם לא הייתי עוברת תהליך יומה בחיי הפרטיים, לא הייתי יכולה לעשות את התפקיד הזה. מצאתי את עצמי הולכת בדרך שונה מזו שחונקתי עליה. ניסיתי אמנם להקים מישפחה, לרכוש חלק קטן-אדמה, לבנות עליה בית. ניסיתי לחיות כמו שחינכו אותי. נרגע שזה לא עבד והגשתי רגשות-אשמה. נרגע שהערכים עליהם חונקתי החלו להתפורר לנגד עיני, העיקה עלי אשמה נוראית. שירתתי בצבא, השתתפתי בי מלחמת ששת-הימים ובהתשה, ריפאתם מצאתי את עצמי חושבת, שאפילו שחינכו אותי שכך צריך להיות, אני לא רוצה להלחם בי גברים. אני אמנם משתתפת בי מלחמה, מפני שחונקתי למלא את יוֹבתי, אך לא בלב שלם.

ליהי ובתה מאיה

„על איזה עקרונות אני מגדלת את הילדה שלי?”

ההרגשה שלי בסרט הזה באה מבפנים. יש בסרט קטעים שקרו לי, יש קטעים שקרו לטליה, יש קטעים שקרו לנשים רבות אחרות. יש בסרט הזה, לבד מהמוגולוג שלי ושל טליה, מוגולגים של עשרות נשים, מכל שכבות הציבור.

אלה ויש כאלה, אבל איך לחנך לאבחנה מי הם אלה ומי הם אלה? **טליה:** צריך לראות את הקרקע שאנחנו דורכים עליה להסתכל על האדמה ולעמוד מאחורי איפה שאתה חי זה טוב או רע זה מה שיש.

דור של אנשים שורקו את הקביים ושאינו להם אלוהים. זה אוסיני לכל העולם המערבי ובישראל זה יותר חריף. באופן אישי קשה לי לעמוד מול האכזבה הגדולה שכל זה קרה כל כך מהר. גדלתי במור שבה שבה מעולם לא סגרו דלת, שום דבר נגד נישואין. הנישואין שלה לא הצליחו. לנגד עיניה הן מודל של הוריה, שנישואיהם כן הצליחו. אני בטוחה שהיא היתה מנסה נישואין חדשים, אילו ניתנה לה הזדמנות. בסרט היא עוב

טליה: לגיבורת הסרט אין שום דבר נגד נישואין. הנישואין שלה לא הצליחו. לנגד עיניה הן מודל של הוריה, שנישואיהם כן הצליחו. אני בטוחה שהיא היתה מנסה נישואין חדשים, אילו ניתנה לה הזדמנות. בסרט היא עוב

המשך מעמוד 43)
כי אני יכולה לעבוד רק דרך עצמי. אם לא הייתי עוברת תהליך יומה בחיי הפרטיים, לא הייתי יכולה לעשות את התפקיד הזה. מצאתי את עצמי הולכת בדרך שונה מזו שחונקתי עליה. ניסיתי אמנם להקים מישפחה, לרכוש חלק קטן-אדמה, לבנות עליה בית. ניסיתי לחיות כמו שחינכו אותי. נרגע שזה לא עבד והגשתי רגשות-אשמה. נרגע שהערכים עליהם חונקתי החלו להתפורר לנגד עיני, העיקה עלי אשמה נוראית. שירתתי בצבא, השתתפתי בי מלחמת ששת-הימים ובהתשה, ריפאתם מצאתי את עצמי חושבת, שאפילו שחינכו אותי שכך צריך להיות, אני לא רוצה להלחם בי גברים. אני אמנם משתתפת בי מלחמה, מפני שחונקתי למלא את יוֹבתי, אך לא בלב שלם.

ליהי: אני מקדישה את הסרט הזה למפלגת-העבודה. **שרית ישי**

בסרט הזה אני חושפת את עצמי בפני העולם. עשיתי סרט שריך להוציא אותנו החוצה. אנחנו אנשים עם בעיות, יש בינינו שים גרושות המתמודדות יום-יום עם עצמן ועם החברה מסביבן. עם ילדיהן ועם הוריהן. לא נוד גיבורות עם תת-מיקלע, אלוהי גיבורת הסרט, מתמודדות עם ותן בעיות שיש לאשה החיה ב- יורירק או בפאריס.

טליה: והבעיות שלה אינן כל כך גוראיות. היא בסך הכל בן-דם. נכון שהיא ראש מישפחה דהורית, או מה? אני לא מבינה למה אנשים נבהלים ממישפ

בואו אל המוזיקה והבידור במופעים הטובים ביותר שהיו בארץ מצעד הכוכבים הגדול במדינה

ערב * ערב * ערב * ערב
דיסקו LEE — בחסות חברת LEE
הדיסקוטק שיעיר את כל העיר.

דיסק ג'וקיס: אלי ישראלי — שוש עטרי — מני רול — שלומי רוני
כל ערב — אליפות דיסקו נושאת פרסים.

חצות לילדים, ריקודים עם והרקדות, שירה בציבור, סרטים, קריית ציורים, קוסמים וליצני רחוב, סדנאות יצירה, משחקי טלוויזיה ומחשב, מכוניות משחק, קריית ספורט הגדולה במדינה — ע"י עיריית תל-אביב-יפו (קט-רגל, כדור-סל, טניס שולחן, סקווש, האבקות, ג'ודו, איגרוף), מכוניות עתיקות, תחביבים, תחרויות כלבים ותצוגות אילוף כלבים, מופעי ראוור של קפיצות סוסים ורודיאו, תערוכות מדע, טכניקה, ביתן עמים, זוכני מכירה, הפתעות ופרסים.

גני התערוכה, ת"א, 15.8.81 — 29.8.81

פתיחה בשבת 15.8.81 בהופעת הבכורה של „כלים שלובים” (יגאל בשן, צ'רצ'יל, דני ליטני וגרי אקשטיין).

כרטיסים במחיר — 40 שקל
בלבד בקופות במקום.
מחיר הכרטיס כולל את הכניסה לכל ההופעות והארועים ב„נוער 81”
אוטובוסים: 47, 48, 67.

- * צביקה פיק
- * כלים שלובים
- * יגאל בשן
- * יצחק קלפטר (צ'רצ'יל)
- * דני ליטני
- * גרי אקשטיין
- * אילנית
- * אבי טולידנו
- * חלב ודבש
- * Bootleg Beatels
- * דודו טופז
- * שייקה אופיר
- * שימי תבורי
- * עפרה חזה
- * זהר ארגוב
- * דורי בן-זאב
- * טוביה צפיר
- * שוש עטרי
- * אריק סיני
- * מתי כספי
- * להקת ברור-חייל
- * צמד הפרברים
- * צמד הדודאים
- * אסתר שמיר
- * יעל לוי
- * איתן מסורי
- * האחים והאחיות
- * רותי הולצמן
- * להקת קליק